

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ (Ιωάν., θ' 1-38)

Καθώς πήγαινε στο δρόμο του ὁ Ἰησοῦς, εἶδε ἕναν ἄνθρωπο πού εἶχε γεννηθεῖ τυφλός. Τόν ρώτησαν, λοιπόν, οἱ μαθητές του: «Διδάσκαλε, ποιός ἀμάρτησε καί γεννήθηκε αὐτός τυφλός, ὁ ἴδιος ἢ οἱ γονεῖς του;» Ὁ Ἰησοῦς ἀπάντησε: «Οὔτε αὐτός ἀμάρτησε οὔτε οἱ γονεῖς του, ἀλλά γεννήθηκε τυφλός γιά νά φανερωθεῖ ἡ δύναμη τῶν ἔργων τοῦ Θεοῦ πάνω σ' αὐτόν. Ὅσο διαρκεῖ ἡ μέρα, πρέπει νά ἐκτελῶ τά ἔργα ἐκείνου πού μ' ἔστειλε. Ἐρχεται ἡ νύχτα, ὅποτε κανένας δέν μπορεῖ νά ἐργάζεται. Ὅσο εἶμαι σ' αὐτόν τόν κόσμο, εἶμαι τό φῶς γιά τόν κόσμο». Ὅταν τά εἶπε αὐτά ὁ Ἰησοῦς, ἔφτυσε κάτω, ἐφτίαξε πηλό ἀπό τό φτύμα, ἄλειψε μέ τόν πηλό τά μάτια τοῦ ἀνθρώπου, καί τοῦ εἶπε: «Πήγαινε νά νιφτεῖς στήν κολυμβήθρα τοῦ Σιλωάμ» - πού σημαίνει «ἀπεσταλμένος ἀπό τό Θεό». Ξεκίνησε, λοιπόν, ὁ ἄνθρωπος, πήγε καί νίφτηκε καί, ὅταν γύρισε πίσω ἔβλεπε. Τότε οἱ γείτονες κι ὅσοι τόν ἔβλεπαν προηγουμένως ὅτι ἦταν τυφλός, ἔλεγαν: «Αὐτός δέν εἶναι ὁ ἄνθρωπος πού καθόταν ἐδῶ καί ζητιάνευε;» Μερικοί ἔλεγαν: «Αὐτός εἶναι», ἐνῶ ἄλλοι ἔλεγαν: «Ὅχι, εἶναι κάποιος πού τοῦ μοιάζει». Ὁ ἴδιος ὁμως ἔλεγε «Εἰγώ εἶμαι». Τότε τόν ρωτοῦσαν: «Πῶς, λοιπόν, ἄνοιξαν τά μάτια σου;» Ἐκεῖνος ἀπάντησε: «Ἐνας ἄνθρωπος πού τόν λένε Ἰησοῦ ἔκανε πηλό, μοῦ ἄλειψε τά μάτια καί μοῦ εἶπε: πήγαινε στήν κολυμβήθρα τοῦ Σιλωάμ καί νίψου· πήγα λοιπόν ἐκεῖ, νίφτηκα καί βρῆκα τό φῶς μου». Τόν ρώτησαν: «Ποῦ εἶναι ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος;» «Δέν ξέρω», τούς ἀπάντησε. Τόν ἔφεραν τότε στούς Φαρισαίους, τόν ἄνθρωπο πού ἦταν ἄλλοτε τυφλός. Ἡ μέρα πού ἐφτίαξε ὁ Ἰησοῦς τόν πηλό καί τοῦ ἄνοιξε τά μάτια ἦταν Σάββατο. Ἀρχισαν λοιπόν οἱ Φαρισαῖοι νά τό ρωτοῦν πάλι πῶς ἀπέκτησε τό φῶς του. Αὐτός τούς ἀπάντησε: «Ἐβαλε πάνω στά μάτια μου πηλό, νίφτηκα καί βλέπω». Μερικοί ἀπό τούς Φαρισαίους ἔλεγαν: «Αὐτός ὁ ἄνθρωπος δέν μπορεῖ νά εἶναι σταλμένος ἀπό τό Θεό, γιατί δέν τηρεῖ τήν ἀργία τοῦ Σαββάτου». Ἄλλοι ὁμως ἔλεγαν: «Πῶς μπορεῖ ἕνας ἁμαρτωλός ἄνθρωπος νά κάνει τέτοια σημεῖα;» Καί ὑπῆρχε διχογνωμία ἀνάμεσά τους. Ρωτοῦν λοιπόν πάλι τόν τυφλό: «Ἐσύ τί λές γι' αὐτόν; πῶς ἐξηγεῖς ὅτι σοῦ ἄνοιξε τά μάτια;» Κι ἐκεῖνος τούς ἀπάντησε: «Εἶναι προφήτης». Οἱ Ἰουδαῖοι ὁμως δέν ἐννοοῦσαν νά πιστέψουν πῶς αὐτός ἦταν τυφλός κι ἀπέκτησε τό φῶς του, ὥσπου κάλεσαν τούς γονεῖς τοῦ ἀνθρώπου καί τούς ρώτησαν: «Αὐτός εἶναι ὁ γιός σας πού λέτε ὅτι γεννήθηκε τυφλός; Πῶς, λοιπόν, τώρα βλέπει;» Οἱ γονεῖς του τότε ἀποκρίθηκαν: «Ξέρουμε πῶς αὐτός εἶναι ὁ γιός μας κι ὅτι γεννήθηκε τυφλός· πῶς ὁμως τώρα βλέπει, δέν τό ξέρουμε, ἢ ποιός τοῦ ἄνοιξε τά μάτια, ἐμεῖς δέν τό ξέρουμε. Ρωτήστε τόν ἴδιο· ἐνήλικος εἶναι, αὐτός μπορεῖ νά μιλήσει γιά τόν ἑαυτό του». Αὐτά εἶπαν οἱ γονεῖς του, ἀπό φόβο πρὸς τούς Ἰουδαίους. Γιατί, οἱ Ἰουδαῖοι ἄρχοντες εἶχαν κιόλας συμφωνήσει νά ἀφορίζεται ἀπό τή συναγωγή ὅποιος παραδεχτεῖ πῶς ὁ Ἰησοῦς εἶναι ὁ Μεσσίας. Γι' αὐτό εἶπαν οἱ γονεῖς του, «ἐνήλικος εἶναι, ρωτήστε τόν ἴδιο». Κάλεσαν, λοιπόν, γιά δευτέρα φορᾶ τόν ἄνθρωπο πού ἦταν πρῖν τυφλός καί τοῦ εἶπαν: «Πές τήν ἀλήθεια ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ· ἐμεῖς ξέρουμε ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτός εἶναι ἁμαρτωλός». Ἐκεῖνος τότε τούς ἀπάντησε: «Ἄν εἶναι ἁμαρτωλός, δέν τό ξέρω· ἕνα ξέρω: πῶς, ἐγώ ἐνῶ ἦμουν τυφλός, τώρα βλέπω». Τόν ρώτησαν τότε: «Τί σοῦ ἔκανε; Πῶς σοῦ ἄνοιξε τά μάτια;» «Σᾶς τό εἶπα κιόλας», τούς ἀποκρίθηκε, «ἀλλά δέν πειστήκατε· γιατί θέλετε νά τό ξανακούσετε; Μήπως θέλετε κι ἐσεῖς νά γίνετε μαθητές του;» Τόν περιέλασαν τότε καί τοῦ εἶπαν: «Ἐσύ εἶσαι μαθητής ἐκείνου· ἐμεῖς εἴμαστε μαθητές τοῦ Μωυσῆ· ἐμεῖς ξέρουμε πῶς ὁ Θεός μίλησε στό Μωυσῆ, ἐνῶ γι' αὐτόν δέν ξέρουμε τήν προέλευσή του». Τότε ἀπάντησε ὁ ἄνθρωπος καί τούς εἶπε: «Ἐδῶ εἶναι τό παράξενο, πῶς ἐσεῖς δέν ξέρετε ἀπό ποῦ εἶναι ὁ ἄνθρωπος, κι ὁμως αὐτός μοῦ ἄνοιξε τά μάτια. Ξέρουμε πῶς ὁ Θεός τούς ἁμαρτωλούς δέν τούς ἀκούει, ἀλλά ἂν κάποιος τόν σέβεται καί κάνει τό θέλημά του, αὐτόν τόν ἀκούει. Ἀπό τότε πού ἔγινε ὁ κόσμος δέν ἀκούστηκε ν' ἀνοίξει κανεῖς τά μάτια γεννημένου τυφλοῦ. Ἄν αὐτός δέν ἦταν ἀπό τό Θεό δέν θά μπορούσε νά κάνει τίποτα». «Ἐσύ εἶσαι βουτηγμένος στήν ἁμαρτία ἀπό τότε πού γεννήθηκες», τοῦ ἀποκρίθηκαν, «καί κάνεις τό δάσκαλο σ' ἐμάς;» Καί τόν πέταξαν ἔξω. «Ὁ Ἰησοῦς ἔμαθε ὅτι τόν πέταξαν ἔξω καί, ὅταν τόν βρῆκε, τοῦ εἶπε: «Ἐσύ πιστεύεις στόν Υἱό τοῦ Θεοῦ;» Ἐκεῖνος ἀποκρίθηκε: «Καί ποιός εἶναι αὐτός, κύριε γιά νά πιστέψω σ' αὐτόν;» «Μά τόν ἔχεις κιόλας δεῖ», τοῦ εἶπε ὁ Ἰησοῦς. «Αὐτός πού μιλάει τώρα μαζί σου, αὐτός εἶναι». Τότε ἐκεῖνος εἶπε: «Πιστεύω Κύριε», καί τόν προσκύνησε.

ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟ

ΚΑΙ

ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΟ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

† ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΤΥΦΛΟΥ Γλυκερίας μάρτυρος 13 Μαΐου 2018

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ (Πράξ. ιστ', 16-34)

Εν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, ἐγένετο πορευομένων ἡμῶν τῶν ἀποστόλων εἰς προσευχὴν παιδίσκην τινὰ ἔχουσαν πνεῦμα πύθωνος ἀπαντῆσαι ἡμῖν, ἥτις ἐργασίαν πολλὴν παρεῖχε τοῖς κυρίοις αὐτῆς μαντευομένη. Αὕτη κατακολουθήσασα τῷ Παύλῳ καὶ τῷ Σίλα ἐκράζε λέγουσα· Οὔτοι οἱ ἄνθρωποι δοῦλοι τοῦ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου εἰσίν, οἵτινες καταγγέλλουσιν ἡμῖν ὁδὸν σωτηρίας. Τοῦτο δὲ ἐποίει ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας. Διαπονηθεὶς δὲ ὁ Παῦλος καὶ ἐπιστρέψας τῷ πνεύματι εἶπε· Παραγγέλλω σοι ἐν τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐξελθεῖν ἀπ' αὐτῆς. Καὶ ἐξῆλθεν αὐτῇ τῇ ὥρᾳ. Ἰδόντες δὲ οἱ κύριοι αὐτῆς ὅτι ἐξῆλθεν ἡ ἐλπίς τῆς ἐργασίας αὐτῶν, ἐπιλαβόμενοι τὸν Παῦλον καὶ τὸν Σίλαν εἴλκυσαν εἰς τὴν ἀγορὰν ἐπὶ τοὺς ἄρχοντας, καὶ προσαγαγόντες αὐτοὺς τοῖς στρατηγοῖς εἶπον· Οὔτοι οἱ ἄνθρωποι ἐκταράσσουσιν ἡμῶν τὴν πόλιν Ἰουδαῖοι ὑπάρχοντες, καὶ καταγγέλλουσιν ἔθνη ἃ οὐκ ἔξεστιν ἡμῖν παραδέχεσθαι οὐδὲ ποιεῖν Ῥωμαίοις οὔσι. Καὶ συνεπέστη ὁ ὄχλος κατ' αὐτῶν. Καὶ οἱ στρατηγοὶ περιορήξαντες αὐτῶν τὰ ἱμάτια ἐκέλευον ῥαβδίσειν, πολλὰς τε ἐπιθέντες αὐτοῖς πληγὰς ἔβαλον εἰς φυλακὴν, παραγγείλαντες τῷ δεσμοφύλακι ἀσφαλῶς τηρεῖν αὐτούς· ὃς παραγγελίαν τοιαύτην εἰληφώς ἔβαλεν αὐτοὺς εἰς τὴν ἐσωτέραν φυλακὴν καὶ τοὺς πόδας αὐτῶν ἠσφαλίσατο εἰς τὸ ξύλον. Κατὰ δὲ τὸ μεσονύκτιον Παῦλος καὶ Σίλας προσευχόμενοι ὕμνον τὸν Θεόν· ἐπηκροῶντο δὲ αὐτῶν οἱ δέσμοι. Ἄφνω δὲ σεισμός ἐγένετο μέγας, ὥστε σαλευθῆναι τὰ θεμέλια τοῦ δεσμοτηρίου, ἀνεώχθησάν τε παραχοῖμα αἱ θύραι πᾶσαι καὶ πάντων τὰ δεσμὰ ἀνέθη. Ἐξυπνος δὲ γενόμενος ὁ δεσμοφύλαξ καὶ ἰδὼν ἀνεωγμένας τὰς θύρας τῆς φυλακῆς, σπασάμενος μάχαιραν ἐμελλεν ἑαυτὸν ἀναιρεῖν, νομίζων ἐκπεφευγέναι τοὺς δεσμίους. Ἐφώνησε δὲ φωνῇ μεγάλῃ ὁ Παῦλος λέγων· Μηδὲν πράξης σεαυτῷ κακόν· ἀπαντες γὰρ ἐσμεν ἐνθάδε. Αἰτήσας δὲ φῶτα εἰσεπήδησε, καὶ ἐντρομος γενόμενος προσέπεσε τῷ Παύλῳ καὶ τῷ Σίλα, καὶ προαγαγὼν αὐτοὺς ἔξω ἔφη· Κύριοι, τί με δεῖ ποιεῖν ἵνα σωθῶ; Οἱ δὲ εἶπον· Πίστευσον ἐπὶ τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, καὶ σωθήσῃ σὺ καὶ ὁ οἶκός σου. Καὶ ἐλάλησαν αὐτῷ τὸν λόγον τοῦ Κυρίου καὶ πᾶσι τοῖς ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτοῦ. Καὶ παραλαβὼν αὐτοὺς ἐν ἐκείνῃ τῇ ὥρᾳ τῆς νυκτὸς ἔλουσεν ἀπὸ τῶν πληγῶν, καὶ ἐβαπτίσθη αὐτὸς καὶ οἱ αὐτοῦ πάντες παραχοῖμα, ἀναγαγὼν τε αὐτοὺς εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ παρέθηκε τράπεζαν, καὶ ἠγαλλιάσατο πανοικί πεπιστευκῶς τῷ Θεῷ.

Καίνες τίς μέρες, καθώς πηγαίναμε ἐμεῖς οἱ ἀπόστολοι στόν τόπο τῆς προσευχῆς, συνέβη νά συναντήσουμε μία δούλη πού εἶχε μαντικό πνεῦμα καί μέ τίς μαντεῖες της ἀπέφερε πολλά κέρδη στους κυρίους της. Αὐτή ἀκολουθοῦσε τόν Παῦλο καί τόν Σίλα καί φώναζε: «Αὐτοί οἱ ἄνθρωποι εἶναι δούλοι τοῦ ὑψίστου Θεοῦ, πού μᾶς κηρύττουν τήν ὁδό τῆς σωτηρίας!» Αὐτό τό ἔκανε πολλές μέρες. Ὁ Παῦλος ἀγανάκτησε· γύρισε πίσω καί εἶπε στό πνεῦμα: «Σέ διατάζω στό ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ νά βγεις ἀπ' αὐτήν». Τήν ἴδια στιγμή βγήκε τό πνεῦμα. Ὅταν εἶδαν τ' ἀφεντικά της ὅτι μαζί μέ τό πνεῦμα χάθηκε κι ἡ ἐλπίδα τοῦ κέρδους πού εἶχαν ἀπό τήν ἐργασία της, ἔπιασαν τόν Παῦλο καί τό Σίλα καί τούς ἔσυραν στήν ἀγορά γιά νά τούς παρουσιάσουν στίς ἀρχές. Τούς ὀδήγησαν μπροστά στους ἀνώτατους ἄρχοντες τῆς πόλης καί εἶπαν: «Αὐτοί οἱ ἄνθρωποι εἶναι Ἰουδαῖοι καί προκαλοῦν ταραχές στήν πόλη. Θέλουν νά εἰσαγάγουν ἔθιμα πού δέν ἐπιτρέπεται σ' ἐμᾶς, πού εἴμαστε Ρωμαῖοι, νά τά δεχτοῦμε ἢ νά τά τηρήσουμε». Τότε ὁ λαός ξεσηκώθηκε ἐναντίον τους. Οἱ ἄρχοντες τούς ἔσκισαν τά ροῦχα καί ἔδωσαν διαταγή νά τούς ραβδίσουν. Τούς ἔδωσαν πολλά χτυπήματα καί μετά τούς ἔβαλαν στή φυλακή κι ἔδωσαν ἐντολή στό δεσμοφύλακα νά τούς φυλάει ἀσφαλισμένους καλά. Αὐτός, ἐφόσον πήρε μια τέτοια ἐντολή, τούς ἔβαλε στό πιό ἐσωτερικό κελί καί γιά λόγους ἀσφάλειας ἔσφιξε τά πόδια τους στήν ξυλοπέδη. Γύρω στά μεσάνυχτα, ὁ Παῦλος καί ὁ Σίλας προσεύχονταν καί ἔψελναν ὕμνους στό Θεό· καί τούς ἄκουγαν οἱ φυλακισμένοι. Ξαφνικά ἔγινε ἕνας σεισμός τόσο δυνατός, πού σαλεύτηκαν τά θεμέλια τῆς φυλακῆς. Ἀμέσως ἄνοιξαν ὅλες οἱ πόρτες καί τά δεσμά τῶν φυλακισμένων λύθηκαν. Ὁ δεσμοφύλακας ξύπνησε· κι ὅταν εἶδε τίς πόρτες τῆς φυλακῆς ἀνοιχτές, ἔβγαλε τό σπαθί του κι ἤθελε νά σκοτωθεῖ, νομίζοντας ὅτι οἱ φυλακισμένοι εἶχαν δραπετεύσει. Τότε ὁ Παῦλος τοῦ φώναξε: «Μήν κάνεις κανένα κακό στόν ἑαυτό σου! Εἴμαστε ὅλοι ἐδῶ». Ὁ δεσμοφύλακας ζήτησε νά τοῦ φέρουν φῶτα, πήδηξε μέσα στό κελί, καί τρομαγμένος ἔπεσε στά πόδια τοῦ Παύλου καί τοῦ Σίλα. Ὑστερά τους ἔβγαλε ἔξω καί τούς ρώτησε: «Κύριοι, τί πρέπει νά κάνω γιά νά σωθῶ;» Αὐτοί τοῦ εἶπαν: «Πίστηψε στόν Κύριο Ἰησοῦ Χριστό, καί θά σωθεῖς κι ἐσύ καί τό σπίτι σου». Καί κήρυξαν σ' αὐτόν καί σ' ὅσους ἦταν στό σπίτι του τό λόγο τοῦ Κυρίου. Ὁ δεσμοφύλακας τούς πήρε τήν ἴδια ἐκείνη ὥρα μέσα στή νύχτα κι ἔπλυνε τίς πληγές τους· ὕστερα βαφτίστηκε ἀμέσως ὁ ἴδιος καί ὅλη ἡ οἰκογένειά του. Κατόπιν τούς ἀνέβασε στό σπίτι του καί τούς ἔστρωσε τραπέζι. Ἦταν πανευτυχῆς πού κι αὐτός καί ὅλη ἡ οἰκογένειά του εἶχαν βρεῖ τήν πίστη στό Θεό.

Ὅσο περισσότερο ζεῖ κανεῖς τήν κοσμική ζωή, τόσο περισσότερο ἀγχος κερδίζει. Μόνο κοντά στο Χριστό κανεῖς ξεκουράζεται γιατί ὁ ἄνθρωπος εἶναι πλασμένος γιά το Θεό.

Ὁσιος Παῖσιος Ἀγορείτης

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, παράγων ὁ Ἰησοῦς, εἶδεν ἄνθρωπον τυφλόν ἐκ γενετῆς. Καί ἠρώτησαν αὐτόν οἱ μαθηταί αὐτοῦ λέγοντες· Ραββί, τίς ἡμαρτεν, οὗτος ἢ οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ἵνα τυφλὸς γεννηθῆ; Ἀπεκρίθη Ἰησοῦς· Οὔτε οὗτος ἡμαρτεν οὔτε οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ἀλλ' ἵνα φανερωθῆ τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ ἐν αὐτῷ. Ἐμὲ δεῖ ἐργάζεσθαι τὰ ἔργα τοῦ πέμψαντός με ἕως ἡμέρα ἐστίν· ἔρχεται νῦν ὅτε οὐδεὶς δύναται ἐργάζεσθαι. Ὅταν ἐν τῷ κόσμῳ ᾧ, φῶς εἰμι τοῦ κόσμου. Ταῦτα εἰπὼν ἔπτυσεν χαμαὶ καὶ ἐποίησε πηλὸν ἐκ τοῦ πτύσματος, καὶ ἐπέχρισε τὸν πηλὸν ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ τυφλοῦ καὶ εἶπεν αὐτῷ· Ὑπάγε νίψαι εἰς τὴν κολυμβήθραν τοῦ Σιλωάμ, ὃ ἐρμηνεύεται ἀπεσταλμένος. ἀπῆλθεν οὖν καὶ ἐνίψατο, καὶ ἦλθε βλέπων. Οἱ οὖν γείτονες καὶ οἱ θεωροῦντες αὐτὸν τὸ πρότερον ὅτι τυφλὸς ἦν, ἔλεγον· Οὐχ οὗτός ἐστιν ὁ καθημένος καὶ προσαιτῶν; Ἄλλοι ἔλεγον ὅτι οὗτός ἐστιν· ἄλλοι δὲ ὅτι ὅμοιος αὐτῷ ἐστιν. Ἐκεῖνος ἔλεγεν ὅτι ἐγὼ εἰμι. Ἐλεγον οὖν αὐτῷ· Πῶς ἀνεώχθησάν σου οἱ ὀφθαλμοί; Ἀπεκρίθη ἐκεῖνος καὶ εἶπεν· Ἄνθρωπος λεγόμενος Ἰησοῦς πηλὸν ἐποίησε καὶ ἐπέχρισέ μου τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ εἶπέ μοι· Ὑπάγε εἰς τὴν κολυμβήθραν τοῦ Σιλωάμ καὶ νίψαι· ἀπελθὼν δὲ καὶ νιψάμενος ἀνέβλεψα. Εἶπον οὖν αὐτῷ· Ποῦ ἐστιν ἐκεῖνος; Λέγει· Οὐκ οἶδα. Ἄγουσιν αὐτὸν πρὸς τοὺς Φαρισαίους, τὸν ποτε τυφλόν. Ἦν δὲ σάββατον ὅτε τὸν πηλὸν ἐποίησεν ὁ Ἰησοῦς καὶ ἀνέωξεν αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμούς. Πάλιν οὖν ἠρώτων αὐτὸν καὶ οἱ Φαρισαῖοι πῶς ἀνέβλεπεν. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· Πηλὸν ἐπέθηκέ μου ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ ἐνιψάμην, καὶ βλέπω. Ἐλεγον οὖν ἐκ τῶν Φαρισαίων τινές· Οὗτος ὁ ἄνθρωπος οὐκ ἔστι παρὰ τοῦ Θεοῦ, ὅτι τὸ σάββατον οὐ τηρεῖ. Ἄλλοι ἔλεγον· Πῶς δύναται ἄνθρωπος ἁμαρτωλὸς τοιαῦτα σημεῖα ποιεῖν; Καὶ σχίσμα ἦν ἐν αὐτοῖς. Λέγουσι τῷ τυφλῷ πάλιν· Σὺ τί λέγεις περὶ αὐτοῦ, ὅτι ἠνοιξέ σου τοὺς ὀφθαλμούς; Ὁ δὲ εἶπεν ὅτι προφήτης ἐστίν. Οὐκ ἐπίστευον οὖν οἱ Ἰουδαῖοι περὶ αὐτοῦ ὅτι τυφλὸς ἦν καὶ ἀνέβλεπεν, ἕως ὅτου ἐφώνησαν τοὺς γονεῖς αὐτοῦ τοῦ ἀναβλέψαντος καὶ ἠρώτησαν αὐτοὺς λέγοντες· Οὗτός ἐστιν ὁ υἱὸς ὑμῶν, ὃν ὑμεῖς λέγετε ὅτι τυφλὸς ἐγεννήθη; Πῶς οὖν ἄρτι βλέπει; Ἀπεκρίθησαν δὲ αὐτοῖς οἱ γονεῖς αὐτοῦ καὶ εἶπον· Οἶδαμεν ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ υἱὸς ἡμῶν καὶ ὅτι τυφλὸς ἐγεννήθη· πῶς δὲ νῦν βλέπει οὐκ οἶδαμεν, ἢ τίς ἠνοιξεν αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἡμεῖς οὐκ οἶδαμεν· αὐτὸς ἡλικίαν ἔχει, αὐτὸν ἐρωτήσατε, αὐτὸς περὶ ἑαυτοῦ λαλήσει. Ταῦτα εἶπον οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ὅτι ἐφοβοῦντο τοὺς Ἰουδαίους· ἦδη γὰρ συνετέθειντο οἱ Ἰουδαῖοι ἵνα, ἐάν τις ὁμολογήσῃ Χριστόν, ἀποσυνάγωγος γένηται. Διὰ τοῦτο οἱ γονεῖς αὐτοῦ εἶπον ὅτι ἡλικίαν ἔχει, αὐτὸν ἐρωτήσατε. Ἐφώνησαν οὖν ἐκ δευτέρου τὸν ἄνθρωπον ὃς ἦν τυφλός, καὶ εἶπον αὐτῷ· Δὸς δόξαν τῷ Θεῷ· ἡμεῖς οἶδαμεν ὅτι ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἁμαρτωλὸς ἐστίν. Ἀπεκρίθη οὖν ἐκεῖνος καὶ εἶπεν· Εἰ ἁμαρτωλὸς ἐστίν οὐκ οἶδα· ἐν οἶδα, ὅτι τυφλὸς ὦν ἄρτι βλέπω. Εἶπον δὲ αὐτῷ πάλιν· Τί ἐποίησέ σοι; Πῶς ἠνοιξέ σου τοὺς ὀφθαλμούς; Ἀπεκρίθη αὐτοῖς· Εἶπον ὑμῖν ἦδη, καὶ οὐκ ἠκούσατε· τί πάλιν θέλετε ἀκοῦειν; Μὴ καὶ ὑμεῖς θέλετε αὐτοῦ μαθηταί γενέσθαι; Ἐλοιδόρησαν αὐτὸν καὶ εἶπον· Σὺ εἰ μαθητῆς ἐκείνου· ἡμεῖς δὲ τοῦ Μωϋσέως ἐσμὲν μαθηταί. Ἠμεῖς οἶδαμεν ὅτι Μωϋσεὶ λελάληκεν ὁ Θεός· τοῦτον δὲ οὐκ οἶδαμεν πόθεν ἐστίν. Ἀπεκρίθη ὁ ἄνθρωπος καὶ εἶπεν αὐτοῖς· Ἐν γὰρ τούτῳ θαυμαστόν ἐστιν, ὅτι ὑμεῖς οὐκ οἶδατε πόθεν ἐστίν, καὶ ἀνέωξέ μου τοὺς ὀφθαλμούς. Οἶδαμεν δὲ ὅτι ἁμαρτωλῶν ὁ Θεὸς οὐκ ἀκούει, ἀλλ' ἐάν τις θεοσεβῆς ἢ καὶ τὸ θέλημα αὐτοῦ ποιῆ, τούτου ἀκούει. Ἐκ τοῦ αἰῶνος οὐκ ἠκούσθη ὅτι ἠνοιξέ τις ὀφθαλμοὺς τυφλοῦ γεγεννημένου· Εἰ μὴ ἦν οὗτος παρὰ Θεοῦ, οὐκ ἠδύνατο ποιεῖν οὐδέν. Ἀπεκρίθησαν καὶ εἶπον αὐτῷ· Ἐν ἁμαρτίαις σὺ ἐγεννήθης ὅλος, καὶ σὺ διδάσκεις ἡμᾶς; Καὶ ἐξέβαλον αὐτὸν ἔξω. Ἦκουσεν Ἰησοῦς ὅτι ἐξέβαλον αὐτὸν ἔξω, καὶ εὐρὼν αὐτὸν εἶπεν αὐτῷ· Σὺ πιστεύεις εἰς τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ; Ἀπεκρίθη ἐκεῖνος καὶ εἶπε· Καὶ τίς ἐστι, Κύριε, ἵνα πιστεύσω εἰς αὐτόν; Εἶπε δὲ αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Καὶ ἑώρακας αὐτὸν καὶ ὁ λαλῶν μετὰ σοῦ ἐκεῖνός ἐστιν. Ὁ δὲ ἔφη· Πιστεύω, Κύριε· καὶ προσεκύνησεν αὐτῷ.